

end en Medgang af et Beløb, der svarer til Krigsstatolden, som efter vor Formening uretfærdig er bleven opretholdt i en Række af Aar, efter at Omkostningerne ved Krigen 1864 ere blevene fuldstændig dækkede ved den samme Krigsstat.

Jeg kan dermed slutte, men alligevel vil jeg endnu tilføje en Bemærkning, og det er den, at naar Resultatet altsaa baade af det ærede Medlems og mine Betragtninger er dette, at Toldforhandlingerne netop have ført os fjærnere fra hinanden, tilhyneladende have ført os fjærnere fra Maalet i Stedet for nærmere, saa kan det se ud, som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (S. Pedersen) har fuldstændig Ret i, hvad han sagde, at en Forhandling om Toldlagen er haabløs. Jeg vil alligevel være med til at fremme det foreliggende Forslag, naagt jeg selvfølgelig aldrig kan være med til at stemme for det, saaledes som det foreligger. Jeg vil være med til at fremme det, ikke fordi jeg tror, at det er meget Naad om Udbytte af et Arbejde paa dette Omraade, men fordi det er min Mening i det hele taget, at ethvert Arbejde for Opfyldelsen af Krav, der ikke gaa ud paa andet, end hvad der er retfærdigt og billigt, maa omsider naa dertil, at det bærer sin Frugt. Derfor skal jeg som sagt være med til, saa vidt mine Evner rækker, at deltage i Forhandlingen om Muligheden af at naa et Resultat, og skal altsaa ogsaa være med til at stemme for Sagens Fremme baade ved denne første Behandling og ogsaa til tredje Behandling for at faa Sagen over i det andet Ting og saa Forhandlingen ført videre.

Finansministeren (Estrup): Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (S. Pedersen) angav idag, at han for sit Vedkommende havde to Hovedindvendinger mod det forelagte Forslag. Den ene var, at Forslaget forudsatte, forlangte Kompensation, det vil sige, at Forslaget gik ud fra, at der skulde blive samme Balance for Statsindtægternes Vedkommende som der for Djeblikket er. Den anden Hovedindvending, han havde mod Forslaget, er den, at det havde en forøget Beskæftigelsesstendens. — Det er en Selvfølge, at jeg var forberedt paa, at disse to Hovedindvendinger vilde fremkomme mod Forslaget; saadanne Indvendinger ere frenkommne hver Gang, der i den Tid, jeg har haft med Forhandlingerne at gøre, har været fremsat Forslag om en Toldrevision.

Hvad den første angaar, om Kompensation, da har det lige saa ofte været paa-

staaet fra hin Side, saa længe som Toldforslag have været behandlede i Rigsdagen, som det har været modtaget fra den anden Side, at en Toldrevision kun er tilstedelig, naar den medfører en udættet Medgang i Statsindtægterne. I alt, hvad der har været anført i Dag til Støtte for den samme Betragtning, er der jo, som ærede ældre Medlemmer af dette Ting i alt Fald ville vide, ikke et eneste nyt Argument. Jeg tror altsaa, det vilde være temmelig ørfesløst, om man vilde forsøge paa fra den anden Side at overbevise de Medlemmer, der slutte sig til denne Betragtning, om det urigtige, det uberettigede i deres Fordringer i saa Henseende. Det Argument, som stadig føres frem, Hovedargumentet, er jo det, at det er en Uret at bibeholde den i 1864—65 vedtagne Krigsstatold. Man gaar dog ikke saa vidt, at man vil have denne Lov ligefrem ophævet, og det af gode Grunde, bl. a. fordi en væsentlig Del af denne Lovs Forøgelser senere ere slaaede fast ved en definitiv Lov, nemlig Forøgelsen i Brændevinsafgiften. Den maa altsaa dog formentlig ligge udenfor Spørgsmaalet nu. Men ogsaa for de andre Forøgelses Vedkommende, Forøgelserne paa Tobak, Kaffe og flere andre Artikler, Sukker indtil den seneste Tid, har man jo været ret enig om at bibeholde disse Forhøjelser. Med Udgangspunktet for Betragtningen, det, som det ærede sidste Taler gentog med megen Stykke, er det, at Bibeholdelsen af Krigsstatolden er et Brud paa Tro og Love, saaledes som en tidligere Konsejlspræsident har benævnt det — ikke jeg. Den Støtte, som det ærede Medlem søgte i den tidligere Konsejlspræsidents Udtalelser synes mig at være ganske overordentlig svag. Det vil jo erindres, at Krigsstatolden blev indført ved en foreløbig Lov, men det vil ogsaa erindres, at den blev vedtaget ved en definitiv Lov, som ikke indeholdt Spor af, at den kun skulde gælde midlertidig. Og dersom denne Konsejlspræsident virkelig har haft den Opfattelse, at den kun skulde være en midlertidig Lov, saa vil man kunne forstaa, at han senere i Uregnelsen over, at han ikke har søgt at give denne Opfattelse Udtryk i Loven, har brugt saa stærke Ord derom som, at det var et Brud paa Tro og Love at beholde denne Skattelov. Jeg tror ikke, at denne Konsejlspræsidents Udtalelser om Krigsstatloven her veje det allermindeste ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Forhøjelse i Toldafgiften forsvarlig bør bibeholdes eller ikke. Den er i hvert Fald uden al Betydning for mig og uden nogen som helst bindende Betydning for nogen efterfølgende Finansminister.